

stilling af de usunde Afdragshandler, jeg her har givet, og jeg skal derfor ogsaa være meget villig til at gaa videre, hvis det skulde være nødvendigt.

Med Hensyn til selve Lovforslaget er der dog en enkelt Bestemmelse, jeg skal tilsæde mig at gøre opmærksom paa, idet jeg frygter for, at den skal kunne give Anledning til en betydelig Mængde Processer, naar den bliver staaende i den Form, hvori den er foreslaet. Efter de Bestemmelser, der ere givne i § 2, vil det nemlig ofte være saaledes, at naar Sælger og Køber ikke kunne blive enige om, hvilken Erstatning Køberen skal give, hvis Handelen gaar tilbage, fordi Sælgeren træder tilbage, saa kan der endogsaa fordres udmeldt Mænd til at foretage en Vurderingsforretning, og det vilde jo atter medføre betydelige Udgifter for Køberen, der, da han jo i Reglen er ubemidlet, ikke gennem nogen Proces vil kunne opnaa sin Ret. Jeg vil derfor henstille, om man ikke mulig kunde gaa frem paa en mere summarisk Maade; men maaste dette ikke kan ske, og i saa Tilfælde er der jo intet andet at gøre end at bibeholde det, som det er.

Der er et Par Bestemmelser i Lovforslaget, jeg endnu kunde ønske at nævne. Der er først Bestemmelsen i § 1, hvori siges, at naar „Sælgeren benytter sin Ret til at træde tilbage fra Handelen paa Grund af Køberens Misligholdelse af Salgsvilkårene, er enhver af Parterne pligtig at tilbagegive det ham af den anden Part ydede.“ Det vil sige: Sælgeren skal tilbagebetale, hvad han har faaet, minus den Erstatning, Køberen skal give, og Køberen skal tilbagegive Genstanden. Men der mangler en Bestemmelse om, hvad der skal ske, hvis Køberen ikke kan tilbagegive Tingene. Det kan jo tænkes, at den er forgaaet, eller at det af anden Grund ikke er muligt at skaffe den til Beje. Den kan f. Eks. være sat paa Assistentshuset, der jo ikke er forpligtet til at tilbagegive den Slags Pant. Jeg mener derfor, der maa indføres en Bestemmelse om dette Forhold.

Med Hensyn til § 2 har jeg allerede omtalt, at jeg anser det for noget tvivlsomt, om vi bør komme ind paa Skønsforretninger ved den Slags Forhold, thi det maa jo dog erindres, at det er temmelig værdiløse Sager, disse Handler i Reglen dreje sig om. Gaaft vist kan der jo godt købes endogsaa kostbare Genstande, saasom Klaverer, Cykler, Skuffstener o. s. v. paa Afbetaling, men i Reglen ville den Slags Afdragshandler være saadanne, at man af Hensyn til dem ikke behøver at foreskrive Nødvendigheden af særlige Skønsforretninger.

Hvad § 3 angaar, da har jeg egentlig nogen Betænkelse ved den. Jeg kan ikke indse Grunden til, at der netop skal være forfaldet 2 Afdrag, inden der skal kunne gøres Fordring paa hele Købesummen. Her synes jeg, man er gaaet Sælgeren noget for nær, og der kommer ogsaa Vanffelighed frem, hvis en Ting f. Eks. bliver købt paa de Vilkåre, at det hele skal afgøres i 2 Afdrag. Man vil jo egentlig slet ikke kunne indlade sig paa saadanne Handler, idet Køberen ikke er pligtig til at betale, før det sidste Afdrag er forfaldet. Jeg tror derfor, dette Punkt bør tages under lidt nærmere Overvejelse. — I det hele og store har jeg, som sagt, kun faa Indvendinger at gøre, og hvis man kunde faa Lovforslaget igennem, tror jeg sikkert, man derved vilde komme til at ramme en hel Del af disse Forhold, som maa siges at være en Kræftskade paa vort Samfund. Jeg skal derfor anbefale, at Sagen fremmes saa hurtigt som muligt.

Stilling: Ogsaa jeg er den højterede Justitsminister taknemlig for, at han har fremsat nærværende Lovforslag. I Mod sætning til den ærede Indleder tror jeg, at Lovforslaget vil faa langt videre rækkende Betydning, end han antager, idet det ikke alene er Smaating, det drejer sig om, men ofte meget store Værdier, der er Tale om. Allerede den Gang, da Næringslovkommissionen arbejdede, indkom der til denne en Mængde Adresser med mange interessante Oplysninger om, paa hvilken Maade disse Forretninger føres ude i Landet, og det i en saadan Grad, at de vare ved at blive en Landeplage, særlig for den legitime Handel, der ikke var i Stand til at kunne optage Konkurrencen paa den Maade, som disse Forretninger førtes. Der kom Oplysninger om, at der var store Fabrikker, som bestættigede en Mængde Mennesker i forskellige Brancher og holdt handelsrejseude, der hele Landet rundt førte endogsaa Brøvelagre med sig af de mest forskellige Ting og modtog Bestillinger paa hele Udstyr, baade Møbler, Tæpper, Ure, kort sagt, der var ikke den Ting, uden at man kunde faa den hos disse Afdragshandler. Vilkårene var meget fristende ud, men det har vist sig gennem mange af de Oplysninger, Næringskommissionen fik, at, naar de vedkommende efter at have betalt i et, to eller tre Aar — der var indtil 5 aarige Afdrag — ikke vare i Stand til længere at betale, som man og tog alt, hvad der var. Kontrakten var nemlig i den Grad streng, at alt, hvad de havde indbetalt, var tabt med det samme. Nu vil jeg ind-